

Mónica García

Els germans Ignasi i Samuel Segura Renau tenen 21 i 18 anys respectivament i són el segon i el quart d'una família de nou germans de Sant Boi de Llobregat. Aprofitant les vacances d'estudiants —un d'enginyeria industrial i l'altre del Seminari Diocesà Missioner Redemptoris Mater de Còrdova— van voler viure l'any passat l'esperit pobre i humil del veritable pelegrí. Fruit d'aquella experiència enguany han publicat el seu primer llibre: es tracta d'un relat en primera persona on narren les seves peripècies com a *pelegrins de Sant Francesc*. Captivats per la radicalitat evangèlica es van llençar a la *Via Francigena di San Francesco* per «lloar a Déu per les meravelles de la Creació; consolar els afligits; anunciar la Bona Nova als pobres i veure la Casa del Pare com a destí últim del nostre pelegrinatge». Van recórrer la ruta que sant Francesc i els seus companys emprugueren d'Assís a Roma per demanar al papa Innocenci III l'aprovació de la seva Regla fa vuit segles. Tal com afirma en el pròleg Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, aquest llibre té un valor per l'experiència que narra, que és com una paràbola de la vida.

Com se us va acudir anar caminant «a la bona de Déu» des d'Assís a Roma?

El fet de caminar fins a algun lloc llunyà era una cosa que el nostre cor anhelava des de feia temps. A més, alguns fets també ens van reactivar aquest desig: la lectura del llibre *Relats d'un pelegrí rus* i el testimoni de dos religiosos dominics de la Comunitat de l'Anyell que quan havien tingut la nostra edat —abans d'haver discernit la seva vocació— havien anat a peu de Lourdes

DOS JOVES GERMANS DE SANT BOI DE LLOBREGAT PER ITÀLIA EN EL LLIBRE «ELS PELEGRINS

D'Assís a Roma a

a París, l'un; i d'un poblet del nord de França fins a Santiago, l'altre. Tant ells com el pelegrí rus tenien en comú que havien pelegrinat sense subsistències ni diners a la butxaca, simplement confiant que serien acollits per les persones que anirien trobant... Les seves històries ens van seduir. I vam decidir fer el mateix!

I per què aquest itinerari Assís-Roma?

Un possible destí era Santiago de Compostella, perquè es troba relativament a prop, existeixen rutes marcades, etc. Però volíem un camí «menys preparat», sense tants albergs, amb menys pelegrins... Descartada la primera opció, Roma va ser la nostra elecció com a destí de la peregrinació. Respecte al punt de partida, Assís, el vam decidir casualment una setmana abans de marxar: buscant aeroports italians per internet vam veure que Perugia es trobava al costat, a uns dos-cents quilòmetres de Roma. Vam trobar una oferta barata i vam comprar els bitllets. Al cap de quatre dies ja volàvem cap allà. Va ser tot molt ràpid.

Coneixíeu ja Assís?

Hi havíem estat uns quants anys enrere, amb motiu de l'*Agorà dei Giovani* a Loreto. Sabíem que era un dels millors llocs per començar un camí com aquest. I això que encara desconeixíem el que vam descobrir després allà! Davant de l'església on es troba la sepultura de sant Francesc, un cartell deia que aleshores feia 800 anys de l'aprovació de la Regla franciscana... És a dir, se celebrava el vuitè centenari des que Francesc i els seus companys havien fet el mateix camí que nosaltres, d'Assís a Roma. Va ser una

descoberta que ens va animar molt, tot just abans de començar.

A casa es van sorprendre de la vostra decisió?

S'ho van prendre bé i curiosament en cap moment no ens van posar cap inconvenient. Hi ha l'anècdota del nostre germà Lluç (el més petit dels nois)... Un dia, quan encara no en sabien res, mentre esmorzàvem, els vam preguntar: «Sabeu on anirem aquest estiu?» I ell va contestar: «A Roma!» La resposta era de broma, però la va encertar. D'altra banda, com que es tractava d'un pelegrinatge, a la parròquia vam fer una celebració en què l'Església ens enviava com a pelegrins. Va ser un moment especial, perquè vam notar que allò no era només una aventura de joventut. Vist amb els ulls de la fe, també era un moment de gràcia amb diferents missiions, segons deien les paraules de l'envi-

ament: «Lloar Déu per les meravelles de la Creació; consolar els afligits; anunciar la Bona Nova als pobres i veure la Casa del Pare com a destí últim del nostre pelegrinatge». És sorprenent... perquè mirant enrere hem constatat que, sense gairebé adonar-nos-en, en el nostre camí realment es va anar complint tot això en diferents moments.

Teníeu previstes les parades o va ser tot «providencial»?

Només teníem sostre assegurat a Perugia i a Roma, l'inici i el final del camí respectivament. Ens acollirien dues famílies que coneixia el rector de la nostra parròquia. Igualment, podem incloure aquestes dues cases dins dels esdeveniments providencials, ja que no vam contactar amb aquestes famílies fins al dia abans del vol.

Com va anar el primer dia de pelegrins?

Vam caminar per la *Via Francigena di San Francesco* durant 9 dies, una ruta d'Assís a Roma inaugurada fa pocs anys, encara no gaire coneguda... No hi vam trobar cap altre pelegrí. Recordem que el primer dia anàvem força atemorits perquè no sabíem on podríem dormir ni si algú ens donaria alguna cosa per menjar. Finalment, ens havíem emportat 20 euros per si sorgia alguna emergència o calia moure's amb transport públic a Roma, però va coincidir que la primera etapa va caure en diumenge i estaven totes les botigues tancades, així que no podíem ni comprar una barra de pa. A més, el temps no acompanyava; estava el cel tapat i plovisquejava. Aquella va ser una tarda força dura...

I com va anar tirant endavant?

De mica en mica les pors i els neguits del començament van anar passant. Amb els dies vam anar descobrint que tot sorgia fàcilment i a poc a poc vam anar perdent aquell desassossec. Ens van ajudar molt la pregària i l'Eucaristia: cada matí fèiem Laudes i a la tarda intentàvem anar a missa. En moments de debilitat (inquietuds, pors, discussions,

GAT EXPLIQUEN LA SEVA EXPERIÈNCIA DE PELEGRINATGE DE SANT FRANCESC»

peu, com sant Francesc

més.» Aquesta és una frase que potser resumeix l'espiritualitat evangèlica de sant Francesc i la nostra vida com a pelegrins.

En algun moment us vau desanimar?

Físicament vam anar força tocats des del començament. A un de nosaltres (Samuel) se li va fer malbé el calçat a la primera

cansament físic, tristesa) t'adones que necessites l'aliment espiritual tant com el material. D'altra banda, els fets externs també acompanyaven. Per exemple, hi va haver un abans i un després a 100 km de Roma, just a la meitat del camí, quan vam ser acollits pels franciscans de Fonte Colombo, el convent on el mateix sant Francesc havia estat pregant i escrivint la Regla. La forma providencial en què es va produir aquell encontre ens va impactar molt; tant que, sincerament, a partir d'aquell dia no vam tornar a neguitejar-nos en cap moment pel sostre i l'aliment.

Segur que aquest pelegrinatge tan peculiar us ha permès «conèixer» millor Francesc d'Assís...

Coneixíem algunes coses de l'espiritualitat franciscana, ja que havíem llegit *Les Floretes de sant Francesc* i el llibre *Saviesa d'un pobre*, d'Eloi Leclerc. En la Regla, sant Francesc diu als

germans que visquin «com a pelegrins i forasters en aquest segle, que serveixen al Senyor en pobresa i humilitat». En aquest sentit, durant el camí vam tenir molt present un relat de *Les floretes de sant Francesc* en el qual s'explica en què consisteix la perfecta alegria, que es troba en la humilitat... Durant el dia a dia del pelegrinatge, la incertesa i la manca de seguretat no et deixen indiferent: et pots enfadar i deixar-te portar per la ràbia, l'enuig i la tristesa, o en canvi et pots tornar més humil, acceptant la teva petitesa i confiant que «tot se't donarà de més», com diu l'Evangeli. «Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de

etapa, i va estar uns quants dies caminant amb xanquetes de platja, d'aquelles de dit. L'altre (Ignasi) portava botes però tampoc no es va escapar de les butllofes. Per tot això, va haver-hi moments molt durs a causa del dolor als peus. També ens va fer molt males passades la via que seguíem, ja que de vegades els senyals estaven col·locats de manera que no s'entenia ben bé cap a on indicaven, o bé desapareixien i havíem d'anar per la carretera dels cotxes... Això va fer que ens enfadéssim algunes vegades, quan

Tots ens van tractar excel·lentment. Normalment arribàvem després d'haver estat dejunant durant tot el dia... Hi va haver sopars memorables...

A la tornada a casa, heu vist les coses de manera diferent?

Sí... Com a pelegrins, vam ser acollits per moltes persones que no ens coneixien i que no ens van demanar res a canvi. Realment, això et marca, et queda a dins; fa que tu siguis més lliure interiorment per fer el mateix amb els altres. Hem après una mica més sobre el misteri de la gratuïtat: donar sense esperar res a canvi. I també a l'inrevés: acceptar l'ajuda de l'altre quan no arribes a tot; reconèixer que tens mancances i que tot i així pots confiar en els altres... sobretot en Déu, que t'estima. Tot això es pot oblidar o fins i tot menysprear, però en aquell moment ho vam viure així i aquestes coses ens han ajudat i ens ajuden en la vida ordinària. D'altra banda, el fet de viure sense saber què passarà l'endemà també va ser una experiència que ens ha ajudat després en la nostra vida.

Per què vau decidir escriure un llibre?

Vam escriure la història perquè triàvem més de dues hores cada cop que

«Els pelegrins de sant Francesc» es presenta el diumenge 3 d'octubre, a les 12.45 h, al santuari Mare de Déu de l'Ajuda, de Barcelona (C/ Sant Pere Més Baix, 18).

Cortés, que fins i tot ha prologat el llibre?

Podríem dir que el llibre tot just acaba de ser publicat. De fet, es presenta a Barcelona el 3 d'octubre. Això no obstant, ja hem parlat amb moltes persones que l'han llegit i que ens han dit que els ha agradat molt. Una amiga ens va dir que no només li havia agradat l'aventura, sinó que l'havia ajudat, cosa que per a ella era el més important. Nosaltres n'estem contents; el que se'ns ha donat de franc ho donem de franc. Hem d'agrair especialment a Publicacions de l'Abadia de Montserrat per l'edició del llibre; concretament al P. Josep Massot, que va ser qui va llegir el relat i ens el va acceptar. I també n'estem molt agraïts al bisbe Agustí pel seu pròleg. Creiem que ha copsat molt bé l'«ànima» del llibre i que ha sabut reflectir perfectament l'esperit amb què vam viure aquells dies, fent-ne una bona presentació als lectors. Ens va dir que la història del pelegrinatge podia fer bé sobretot al públic jove.

Us agradaria repetir aquesta experiència de pelegrinatge, per exemple anant a altres llocs importants per a la tradició cristiana?

La idea se'ns ha passat pel cap: després de Roma, toca Santiago i Jerusalem. És probable que fem el Camí de Sant Jaume algun dia. Ara bé, anar caminant fins a Terra Santa ho veiem més complicat. Potser des d'algun lloc proper... Qui ho sap! La veritat és que no estaria gens malament!

no sabíem ben bé per on anar. Malgrat tot, globalment estem agraïts per les indicacions, ja que finalment vam poder arribar a la tomba de Pere. També es va produir algun episodi complicat a causa dels gossos que tenien les cases d'alguns llocs per on passàvem i que ens bordaven i seguien... Però bé, com es pot comprovar, finalment vam sobreviure!

Com us acollia la gent?

Com que anàvem a missa cada tarda, a les parròquies aprofitàvem per explicar la nostra història, i sempre ens van ajudar. Vam ser acollits pels mateixos sacerdots a les cases parroquials; per famílies; per religiosos franciscans en convents; per unes monges espanyoles...

l'explicàvem, i encara ens deixàvem coses... Vam pensar que si l'escrivíem seria més fàcil donar-la a conèixer als nostres familiars i amics, i fins i tot a desconeguts. Després hem vist que també ens ha anat bé per tenir-ne un record nosaltres mateixos. A més, creiem que, de la mateixa manera que el pelegrinatge ens va ajudar a nosaltres, pot ser que aquest relat ajudi altres persones; no ho viuran directament en primera persona, però gairebé. El que s'hi narren són fets, així que el poden llegir creients i no creients. És una manera diferent i amena de fer arribar l'Evangeli a tothom.

Quina acollida ha tingut el llibre? Què us va dir el vostre bisbe, Mons.